

NEVIŇÁTKA VE SKLENICÍCH

Šestnáctiletá studentka střední zdravotnické školy, která si vytvořila názor na interrupce jako většina lidí na základě běžně dostupných, ale jednostranných informací, tento názor radikálně změnila po své otřesné zkušenosti, o níž napsala následující text:

Operační sál a gynekologické křeslo. Tým doktorů a sester. U zdi čtyři vylekané žákyně, které se přišly podívat, co to tedy vlastně je ta interrupce. Mezi nimi stojím i já. Právě se začíná. Doktor komentuje co dělá. Říká nám rovnou, ať se připravíme na otřes, že to není nic příjemného. Jde o klasickou interrupci. Lékař násilím rozšiřuje děložní hrdlo — provádí tzv. dilataci. Ústí dělohy totiž musí rozšířit natolik, aby se kyreta dostala dovnitř. Potom bere nástroj a do připravené nádoby začíná vytékat krev.

V tom mne někdo chytne za rameno. Otočím se a vidím, že mé kolegyni, která je právě sama ve třetím měsíci těhotenství, je špatně a zvolna se sváží k zemi. Pomalu ji odvádíme či spíše odnášíme. Jdeme do druhého sálu. Chvilí sedíme a moji pozornost upoutají dvě nádoby zakryté rouškou. Jdu, odkryju ji a - zatmí se mi před očima. Vidím dvě skleničky od přesnídávek a v nich dvě maličké děti. Jsou asi 10 centimetrů velké, ale jsou to děti. Beru jednu sklenici a dívám se do ní proti světlu. Třese se mi ruka, třesu se celá. Ten drobeček má ručky i nožičky, rozeznávám oči, uši, ústa, poznávám, že je to chlapeček. Co to povídám! To není a už nikdy nebude chlapeček! Někdo ho zabíjí! Nemohl se bránit. Teď je to jen neživý preparát, učební pomůcka naložená v roztoku. Tečou mi slzy. To už se ale ptá moje zvědavá a těhotná kamarádka, co že to tam mám zajímavého. Přikrývám rychle obě sklenice. Nesmí to vidět. Usadím ji na chodbu a rozhoduji se, pak se vracím do sálu.

Vcházím a ptám se, kde jsou mé dvě další spolužačky. Musely odejít, nevydržely. Obě plakaly. Sestra má podivně smutný hlas a uhýbá pohledem. Jdu na své místo, odkud

mohu velmi dobře vidět, co doktor dělá. Bojím se podívat. Potom... vidím spoustu krve, tkání a v míse něco, co ještě před chvílí bylo dítětem. Vidím tělíčko roztrhané na kousky, malé ručky, bříško, nožky. Slyším lékaře, který konstatuje, že srdíčko bilo ještě nějakou dobu na míse. Vidím smutek, bezpráví, neštěstí, sobectví. Otáčím se k oknu a vidím zelenou zahradu a modré nebe.

Najednou se ke mně nakloní doktor, který po celou dobu operaci jen sledoval. Tichým hlasem mi říká: „Kdybyste mohla vidět skrz břišní stěnu té ženy, nebo sledovala potrat na videu, sestři, zjistila byste, že dítě přesně ví o tom, co se s ním děje. Když kyreta pronikne do dělohy, dítě se brání, uhýbá, nechce zemřít. Snaží se uniknout, ale není kam. Je bezbranné. Musí umřít.“

Koukám na něj jako blázen. Chce mě ten člověk snad zničit? Copak nevidí, jak je mi ze všeho těžko? Dívám se mu do očí a vidím, že nejsou zlé ani škodolibé. Jsou jen nesmírně smutné. A v tom je mi to jasné — komu jinému by to měl vykládat, než nám, mladým dívkám, kterých sem každý den přichází na interrupci - ať už „mini“ nebo „normální“ taková spousta. Odcházím ven. Na chodbě sedí mé tři spolužačky. Dvě pláčou, jedna kouká "doblba". Sedám si k nim. Mlčíme. Tak takhle to tedy je - vražda!

Přichází za námi lékař a snaží se nás povzbudit. Nejde to. Má přiškrcený hlas. Tohle prostě nejde zamluvit, přibarvit, nebo „okecat“ - jak se to dělá na veřejnosti. Dítě ale přece nehledalo život, nevynucovalo si jej. Když je mu ale už jednou dán, patří mu a nikdo na světě nemá právo mu jej vzít. A život - jak zní všeobecně uznávaná definice a jak jsme se o tom přesvědčili na vlastní oči — život nového člověka začíná oplozením. Tím okamžikem začíná život jedinečného a neopakovatelného jedince se všemi jeho právy. A právo na život je nejzákladnějším ze všech lidských práv.